

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 11Csp/46/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818202293
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Škvaridlová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2019:3818202293.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza samosudkyňou JUDr. Ľudmilou Škvaridlovou v právnej veci žalobcu E. T., nar. XX.X.XXXX, bytom T. XX/XX, J., zast. H. a Pavlovič advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Hlavná 31, Trnava, IČO: 36 865 281 proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zast. Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1.mája 173/11, Trenčín, pobočka kancelárie a adresa pre doručovanie Teplická 7434/147, Piešťany. IČO: 47 234 679 o vydanie bezdôvodného obohatenia sumy 2.274,96 eur s príslušenstvom, priznanie primeraného finančného zadostučinenia, určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vyhlásenie zmluvnej podmienky za neprijateľnú takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. P r i z n á v a žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 6.decembra 2018 č. k. 11Csp 46/2018 určil:

I. žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.274,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.104,24 eur od 6.4.2018 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 170,72 eur od 25.6.2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Konanie o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 227,50 eur zastavil.

III. Konanie o určenie, že spotrebiteľský úver č. 4203110152 zo dňa 26.3.2012 je bezúročný a bez poplatkov zastavil.

IV. Konanie o určenie, že zmluvná podmienka v Zmluve č. 4203110152 zo dňa 26.3.2012: „klient svojím podpisom na tejto zmluve potvrdzuje, že pred uzavretím úverovej zmluvy prevzal formulár so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, ktorý bol vyhotovený v súlade s právnymi predpismi a bolo mu poskytnuté náležité vysvetlenie“ je neprijateľná zastavil.

V. Priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %.

2. Voči rozsudku súdu prvej inštancie, voči I. a V. výroku podal žalovaný odvolanie, v ktorom okrem iného namietal svoje elektronické podanie označené „Vyjadrenie a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní“ dňa 3.12.2018, pričom pojednávanie bolo vytýčené na deň 6.12.2018. Uviedol, že svoje podanie podal tri dni pred pojednávaním, čo považoval za odoslané v dostatočnom predstihu a preto mu nebolo zrejmé, ako mohlo byť podanie doručené súdu prvej inštancie až po pojednávaní konanom dňa 6.12.2018. Tvrdil, že je nárok žalobkyne premlčaný po dátume 16.7.2017, lebo žalobkyňa uhradila sumu istiny 3.600 eur splátkou splatnou dňa 16.7.2015.

3. Odvolací súd, súd druhej inštancie rozhodnutím zo dňa 16.júla 2019 č. k. 6Co 39/2019 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a V. zrušil a v tejto časti vrátil vec na ďalšie konanie a výroky II., III., IV. zostali právoplatné.

4. Odvolací súd skôr ako pristúpil k posudzovaniu náležitostí úverovej zmluvy v zmysle § 9 ods.2 z. č. 129/2010 Z. z. sa zaoberal odvolacou námietkou žalovaného, týkajúcou sa včasnosti odoslania jeho podania označené ako „Vyjadrenie a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní“ zo dňa 3.12.2018, ktoré obsahovalo skutočnosti dôležité pre posúdenie nároku žalovaného. Súd tak urobil z dôvodu, že žalovaný v odvolaní namietal, že zaslal prostredníctvom svojho právneho zástupcu elektronicky podanie „Vyjadrenie a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní“ dňa 3.12.2018, pričom pojednávanie bolo vytýčené na deň 6.12.2018 a zaslanie podania tri dni pred pojednávaním považoval za odoslané v dostatočnom predstihu, preto mu nie je zrejmé, ako mohlo byť toto podanie doručené súdu prvej inštancie po pojednávaní konanom dňa 6.12.2018. V tomto vyjadrení vzniesol námietku premlčania žalovanej sumy v celom rozsahu a dal do pozornosti súdu § 54a a § 100 ods.1,2 Občianskeho zákona. Uviedol, že žalobkyňa uhradila sumu istiny 3.600 eur splátkou splatnou dňa 16.7.2015, preto je jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia po dátume 16.7.2017 premlčaný.

Odvolací súd poukázal na § 25 ods. 1 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente), ak osobitný predpis na účely konania o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach osôb ukladá osobe povinnosť podať alebo doručiť orgánu verejnej moci návrh na začatie konania, žalobu, žiadosť, sťažnosť, vyjadrenie, stanovisko, ohlásenie alebo iný dokument alebo ak ju na ich podanie oprávňuje, považuje sa táto povinnosť za riadne splnenú alebo toto oprávnenie za riadne využité podaním elektronického podania alebo doručením elektronického podania, ktoré je autorizované za podmienok podľa § 23 ods. 1. Ustanovením prvej vety nie sú dotknuté oprávnenia orgánu verejnej moci podľa osobitných predpisov požadovať odstránenie väd, doplnenie elektronického podania, odmietnuť prijatie elektronického podania alebo možnosť, či povinnosť orgánu verejnej moci nekonať alebo konanie zastaviť, ak je elektronické podanie neúplné. Elektronické podanie je podané jeho odoslaním do elektronickej schránky orgánu verejnej moci; na účely preukázania momentu odoslania sa použijú údaje z potvrdenia podľa § 5 ods. 8.

Uviedol, že vzhľadom na uvedené zákonné ustanovenie a s poukazom na potvrdenie o odoslaní podania „Vyjadrenie a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní“, z ktorého je zrejmé, že žalovaný elektronicky odoslal predmetné podanie súdu prvej inštancie dňa 03.12.2018, odvolací súd vyhodnotil odvolaciu námietku žalovaného týkajúcu sa včasného odoslania uvedeného podania, ako dôvodnú. Odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný dostatočne preukázal odoslanie podania „Vyjadrenie a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní“ elektronicky dňa 03.12.2018, t.j. tri dni pred vytýčeným termínom pojednávania. Pokiaľ došlo k doručeniu uvedeného podania súdu prvej inštancie až po pojednávaní konanom dňa 06.12.2018, išlo o skutočnosť, ktorú žalovaný ani jeho právny zástupca nezavinili ani nemohli ovplyvniť.

Pokiaľ by súd prvej inštancie v prejednávanej veci zobral do úvahy predmetné podanie žalovaného zo dňa 03.12.2018, minimálne by sa musel zaoberať vznesenou námietkou premlčania. Následne od posúdenia námietky premlčania by sa potom odvíjalo aj ďalšie rozhodnutie súdu prvej inštancie v prejednávanej príhode. Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, v napadnutej časti výroku I. a V., bolo predčasné, a preto ho v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP v napadnutej časti zrušil a v tejto časti vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

Záverom uviedol, že v ďalšom konaní súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), s prihliadnutím na podanie žalovaného „Vyjadrenie a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní“ zo dňa 03.12.2018, vyvodí z vykonaného dokazovania skutkové zistenia v takom rozsahu, aby mohli byť po ich právnom posúdení podkladom pre rozhodnutie o predmete sporu v zmysle podanej žaloby žalobkyne, pričom sa vyporiada aj s ďalšími námietkami žalovaného, ktoré uviedol v odvolaní.

V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania /§ 396 ods. 3 CSP/.

5. Súd určil termín pojednávania na 17.septembra 2019, na ktorý sa žalobkyňa nedostavila, doručenie vykázané mala dňa 28.8.2019, svoju neúčast' neospravedlnila a nežiadala súd o odročenie pojednávania. Za žalobkyňu sa dostavil advokátky koncipient Mgr. Adam Füssy na základe substitučnej plnej moci AK Prosman & Pavlovič s.r.o. so sídlom Trnava. Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, doručenie vykázané mal dňa 26.8.2019, svoju neúčast' ospravedlnila jeho právna zástupkyňa emailom dňa 11.9.2019 z dôvodu hospodárnosti a nežiadala súd o odročenie pojednávania. Navrhla žalobu zamietnuť a rozhodnúť v zmysle predložených listinných dôkazov a písomných vyjadrení.

6. Súd podľa § 180 CSP pojednával za prítomnosti zástupcu žalobkyne.

7. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, zástupcu žalobkyne, oboznámil listinné dôkazy - žaloba č.l. 1 - 8, úverová zmluva č.l. 10, platba Tatra bankou č.l. 11, poštové poukážky č.l. 12 -15, predžalobná výzva č.l. 16 - 18, vyjadrenie žalovaného č.l. 32 - 44, vyjadrenie žalobcu č.l. 50 - 56, rozhodnutie odvolacieho súdu č.l. 131 - 135, vyjadrenie právnej zástupkyne žalovanej č.l. 142-143 a zistil tento skutkový stav:

8. Žalobca sa podanou žalobou prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu domáhal o vydanie bezdôvodného obohatenia sumy 2.274,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.104,24 eur od 6.4.2018 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 170,72 eur odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému až do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobca sa ďalej domáhal, aby jej žalovaný zaplatil primerané finančné zadosťučinenie vo výške 227,50 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, žiadal určiť, že spotrebiteľský úver poskytnutý zo Zmluvy č. 4203110152 zo dňa 26.3.2012 je bezúročný a bez poplatkov a žiadal určiť, že zmluvná podmienka v Zmluve č. 4203110152 zo dňa 26.3.2012: „Klient svojím podpisom na tejto zmluve potvrdzuje, že pred uzavretím úverovej zmluvy prevzal formulár so štandardnými európskymi formuláciami o spotrebiteľskom úvere, ktorý bol vyhotovený v súlade s právnymi predpismi a bolo jej poskytnuté náležité vysvetlenie“ je neprijateľná. Žiadal priznať i náhradu trov konania.

Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 26.3.2012 uzatvoril so žalovaným Úverovú zmluvu č. . 4203110152, v ktorej žalobca vystupoval ako spotrebiteľ a žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva je preto spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú sa vzťahuje Občiansky zákon a z. č. 129/2010 Z. z. - o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

Žalovaný neposkytol pred uzavretím zmluvy žalobcovi informácie vyžadované zákonodarcom v zmysle § 4 z. č. 129/2010 Z. z. vo forme formulára štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere a teda porušil právnu úpravu už pred uzatvorením zmluvy.

Žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 3.600 eur, v zmluve je uvedený úrok 18,89 %, RPMN od 21,3 % do 22%, priemerná RPMN za úver 17,77 %, výška mesačných splátok 85,36 eur, počet mesačných splátok 84 a celková čiastka splatná spotrebiteľom 6.665,40 eur.

Žalobca ďalej uviedol, že v zmluve absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti, rozdelenie splátok na istinu, úrok a iné poplatky, adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti.

Žalobca riadne a včas uhrádzal žalovanému mesačné splátky vo výške 85,36 eur a zaplatil ku dňu podania žaloby 5.874,96 eur.

Zmluva podľa žalobcu neobsahuje všetky zákonné náležitosti, resp. obsahuje niekoľko ustanovení v rozpore so zákonom o spotrebiteľskom úvere.

Žalobca vyzval žalovaného na vrátenie bezdôvodného obohatenia do 7-ich dní od doručenia výzvy, ale aj napriek výzve žalovaný odmietol bezdôvodné obohatenie vydať.

Predžalobná výzva bola žalovanému zaslaná dňa 29.3.2018, na ktorú nereagoval. Žalobca uvádza, že zmluva neobsahuje všetky podstatné náležitosti, žalovaný ako veriteľ bol povinný pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere informovať žalobcu ako spotrebiteľa podľa § 4 ods.1 z. č. 129/2010 Z. z. informácie v súlade s týmto ustanovením, bol povinný mu poskytnúť podľa § 4 ods.2 cit. zákona formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý je uvedený v Prílohe č. 3 a 4 a to v listinnej podobe alebo v podobe zápisu na inom trvanlivom médiu, bol povinný poskytnúť zrozumiteľne

stručnú a zreteľnú informáciu o RPMN podľa odseku 1 písm. g/ cit. zákona, tiež bol povinný poskytnúť informáciu o priemernej hodnote RPMN na uvedený úver zverejnený podľa § 21 ods.2 za príslušný kalendárny štvrtok v samotnom dokumente v listinnej podobe alebo v inej podobe.

Žalovaný tento formulár žalobcovi pred uzavretím zmluvy neposkytol a neposkytol ani požadované informácie.

Žalovaný nesprávne určil RPMN v samotnej zmluve, čo spôsobuje absenciu zákonnej náležitosti zmluvy. V súvislosti s tým poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co 84/2011, v zmysle ktorého dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu.

Poukázal aké náležitosti musí obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ cit. zákona sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

Uviedol, že zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi.

K RPMN uviedol, že hodnota RPMN je uvedená vo výške od 21,3 do 22 %, ktorá ale nezodpovedá zákonným náležitostiam, je v neprospech spotrebiteľa. Výška RPMN musí byť v zmluve uvedená jednoznačne a nie žalobcom určenom percentuálnom rozpätí. Označenie RPMN v podobe percentuálneho rozpätia dolnej a hornej hranice nespĺňa a z povahy vecí ani nemôže spĺňať požiadavku presnosti a jednoznačnosti vyjadrenia RPMN.

V súvislosti s tým poukázal na rozhodnutie niekoľkých krajských, ale aj okresných súdov, napr. rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 25.6.2015 č. k. 10Co 895/2014, rozhodnutie Okresného súdu Revúca zo dňa 10.9.2015 sp. zn. 6C 445/2015, rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 2.3.2015 sp. zn. 15C 43/2015.

Keďže je RPMN uvedená v podobe percentuálneho rozpätia v dolnej a hornej hranici, žalovaný ju teda uviedol nesprávne, v dôsledku čoho absentuje zákonná náležitosť čo má podľa § 11 ods.1 v spojení s § 9 ods.2 cit. zákona za následok sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

Žalovaný neuviedol v zmluve ani spôsob započítania splátky úveru na istine, úroky a poplatky ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že spotrebiteľ má byť zrozumiteľne informovaný o termínoch mesačnej splátky a o spôsobe započítania mesačnej splátky na istinu, úroky a prípadné poplatky, čo v danej zmluve absentuje. Z ustanovenia § 9 ods. 2 cit. zákona vyplýva, že tam uvedené náležitosti musí obsahovať samotná zmluva, preto je vylúčené, aby sa zmluva pokiaľ ide o tieto podstatné náležitosti odvoláva na inú listinu napr. všeobecné obchodné podmienky alebo splátkový kalendár. Súdny v takýchto prípadoch považujú neuvedenie spôsobu započítania splátky na istinu, úroky a prípadné poplatky za neprijateľnú podmienku a ako takú za neplatnú v zmysle § 53 ods.5 Občianskeho zákona.

V súvislosti s tým poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 28.6.2016 sp. zn. 5Co 214/2016, rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 25.6.2014 sp. zn. 5Co 523/2014, rozhodnutie Krajského súdu Trnava zo dňa 25.1.2016 sp. zn. 23Co 65/2015 a iné.

Z ustanovenia § 11 ods.1 cit. zákona vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods.2 cit. zákona, okrem iných aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, tak sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov.

V úverovej zmluve nie je dojednaná ani konečná splatnosť úveru. Táto podstatná náležitosť musí byť v zmluve jasne určená pevným dátumom, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal dostatočné informácie na kvalifikované rozhodnutie.

V súvislosti s tým poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 14.7.2015 sp. zn. 17Co 2/2015, rozhodnutie Krajského súdu Košice zo dňa 29.1.2016 sp. zn. 2Co 72/2015, rozhodnutie Krajského súdu Košice zo dňa 18.2.2016 sp. zn. 16Co 267/2015, rozhodnutie Okresného súdu Trenčín zo dňa 11.4.2014 sp. zn. 20C 136/2013 a iné.

Absencia termínu konečnej splatnosti úveru v zmysle § 11 ods.1 cit. zákona sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov.

Nárok žalobca na vydanie bezdôvodného obohatenia odôvodnil tým, že podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b/ cit. zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. a/ až k/, r/ a y/. Podľa § 451 ods.1,2 Občianskeho zákona a § 458 ods.1 Občianskeho zákona, kto sa na úkor iného bezdôvodne

obohatí, musí obohatenie vydať a bezdôvodným obohatením je aj majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu.

V súvislosti s tým poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. z. 4Obo 72/2008, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že všeobecným predpokladom vzniku záväzku z bezdôvodného obohatenia, patrí najmä skutočnosť, že došlo k získaniu určitého obohatenia na strane neoprávneného nadobúdateľa, čo sa v majetkovej sfére prejaví buď zväčšením jeho majetku alebo nedôjde k zmenšeniu majetku, hoci sa tak malo stať. Obohatenie jedného subjektu však súčasne musí byť ujmom subjektu druhého, teda je potrebné, aby medzi obohatením a vzniknutou ujmom existovala určitá súvislosť. Obohatenie musí byť bezdôvodné, čo vyplýva z ustanovenia § 451 Občianskeho zákona.

Žalovaný od uzavretia zmluvy prijíma plnenie od žalobcu, čím sa majetok zvýšil celkovo o sumu 5.874,96 eur, ide o majetok žalovaného, ktorému žaloba dobromyseľne plnil záväzok od uzatvorenia zmluvy, čím sa jeho majetok zase znížil o sumu 5.874,96 eur. Obohatenie žalovaného predstavuje rozdiel medzi peňažnou čiastkou reálne poskytnutou žalovaným, t. j. sumou 3.600 eur a sumou, ktorú žalobca zaplatil, t. j. 5.874,96 eur, rozdiel tejto sumy je 2.274,96 eur získané prijímaním mesačného plnenia bez právneho dôvodu. V súvislosti s tým poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co 84/2011, kde z odôvodnenia vyplýva, že vzhľadom na právnu fikciu, podľa ktorej sa poskytnuté úvery považovali za bezúročné a bez poplatkov, je plnenie prijaté žalovaným od žalobcu, plnením bez právneho dôvodu a teda ide o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré musí vydať.

Žalobca mal za preukázané, že žalovaný sa prijímaním plnenia obohatil bez právneho dôvodu na úkor majetku žalobcu v sume 2.274,96 eur, čím naplnil znaky bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákona, získanie majetkového prospechu plnením bez právneho dôvodu.

Žalobca vyzval žalovaného listom zo dňa 27.3.2018 k vydaniu bezdôvodného obohatenia vo výške 2.104,24 eur, žalovaný na list nereagoval.

Žalobca žiada aj úrok z omeškania.

Žalobca žiada aj primerané finančné zadosťučinenie vo výške 227,49 eur s poukazom na § 3 ods. 5 poslednej vety z. č. 250/2007 Z. z., v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Žalobca mal za preukázané, že žalovaný neinformoval žalobcu ako spotrebiteľa pred uzavretím samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere formulárom obsahujúci štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, uzatvoril zmluvu, kde hodnotu RPMN uviedol od 21,3 do 22 %, teda neuviedol presnú výšku RPMN, preto je úver bezúročný a bez poplatkov, žalovaný od zmluvy inkorporoval drobným nevýrazným písmom prehlásenie, v zmysle ktorého žalobca údajne obdržal formulár obsahujúci štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, teda žalovaný sa úmyselne na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil a to v sume 2.274,96 eur a odmietol sa mimosúdne so žalobcom dohodnúť, žalovaný zároveň porušil predpisy spotrebiteľského práva, preto si uplatňuje finančné zadosťučinenie vo výške 227,49 eur.

Po právnej stránke odôvodnil žalobu § 137 písm. a/, d/, § 298 ods. 1 CSP, § 11 ods.4 zákona o spotrebiteľských úveroch.

9. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodnú.

Uviedol, že úverová zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti podľa § 9 ods.2 z. č. 129/2010 Z. z., pričom bezdôvodné obohatenie a primerané finančné zadosťučinenie považuje za nedôvodné.

Ďalej uviedol, že úverová zmluva bola uzavretá takým spôsobom, že žalovaný sa žalobcovi nevnucoval, aby zmluvu uzatvoril, resp. podpísal, po oboznámení sa so zmluvou ju žalobca riadne podpísal. Žalobca neprejavil žiadnym spôsobom záujem o akúkoľvek korekciu jednotlivých zmluvných ustanovení a preto nanajvýš je nedôvodné po 6-ich rokoch od uzatvorenia tejto zmluvy namietat', že žalobcovi ako klientovi neboli poskytnuté náležité informácie a urobil rozhodnutia, ktoré by inak neurobil, ak by si preštudoval zmluvu a mal i príslušné listiny. Tvrdil, že žalobcovi pred podpisom úverovej zmluvy boli na samotnom formulári zaslané aj štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere spolu s úverovou zmluvou a bolo výlučne na jeho slobodnej vôli, či sa po oboznámení s podmienkami a náležitosťami zmluvy rozhodne úverovú zmluvu uzatvoriť alebo nie. Žalobca mal presné informácie ohľadom všetkých zákonných náležitostí úverovej zmluvy ešte v čase pred uzatvorením tejto zmluvy.

Čo sa týka splátok, resp. rozkladu splátok a nedodržania zákonných náležitostí podľa § 9 ods.2 písm. k/ z. č. 129/2010 Z. z., tu uviedol, že informácie o úvere a tiež aj o splátkach sú upravené v časti textu zmluvy označeného „úver“, kde sú obsiahnuté presné údaje o výške mesačnej splátky 85,36 eur, počet splátok 84, splatnosť splátok do 15-teho dňa v poslednom mesiaci a tiež o termínoch splatnosti

splátok. Tu je uvedené, kedy je splatná prvá splátka a iné splátky. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15, ktorý vo svojom závere konštatoval, že článok 10 ods.2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Tento článok sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods.1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

Poukázal na jednotlivé body uvedeného rozsudku bod 52 rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15, kde v článku 10 ods.2 písm. h/ tejto smernice sa stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. V ďalšom bode 53 tejto smernice poukázal „... iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky“. V zmysle bodu 54 tejto smernice poukázal na to, že smernica nestanovuje povinnosť zahŕňať do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Tiež poukázal na bod 56 a 57 tohto rozsudku.

K náležitosti 9 ods.2 písm. k/ z. č. 129/2010 Z. z. uviedol, že náležitosť podľa tohto ustanovenia v úverovej zmluve je v tejto zmluve uvedená výlučne v súlade so znením zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy a v súlade so znením smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výška, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo je potvrdené aj v zmysle vyššie uvedeného rozsudku. Aj rozsudok Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cdo 146/2017 sa vyjadril k náležitostiam rozkladu splátok tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa z. č. 129/2010 Z. z. nemožno už od dodávateľa žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods.2 písm. k/ z. č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je za použitia eurokomfortného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.

Od mája 2018 sa legislatívne pragmatnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu uvedeného ustanovenia, ktorú bolo možné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokomfortným výkladom.

K dobe trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti poukázal na § 9 ods.2 písm. f/ z. č. 129/2010 Z. z.. Uviedol, že aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Podľa žalovaného, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. f/ z. č. 129/2010 Z. z..

Zákon č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu 1.5.2018 zmenil znenie ustanovenia § 9 ods.2 písm. d/ tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná.

V súvislosti s tým poukázal na rozsudok Okresného súdu Brezno zo dňa 19.9.2017 sp. zn. 4C 40/2014, rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa 21.11.2017 sp. zn. 17Csp 158/2017, rozsudok Okresného súdu Lučenec zo dňa 16.10.2017 sp. zn. 13Csp 132/2017 a iné.

K RPMN a výške úrokovej sadzby uviedol, že RPMN je v úverovej zmluve uvedená správne. Rozhodovacia prax jednotlivých súdov čo sa týka náležitosti úverových zmlúv je rozdielna. Žalovaný však nepovažuje hodnotu RPMN za neuvedenú, nakoľko rozmedzie je zanedbateľné. Žalobcovi bola zaslaná aj presná hodnota RPMN v závislosti odo dňa, kedy došlo k reálnemu načerpaniu finančných prostriedkov, s čím žalobca súhlasil ako klient. Výpočet RPMN použitý žalovaným je správny a vyplývajúci z príslušného vzorca uvedeného v prílohe z. č. 129/2010 Z. z..

K správnosti vyhodnotenia RPMN poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 43Co 24/2017, v ktorom súd považoval rozpätie od - do za správnu hodnotu RPMN.

Tiež poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22.11.2011 č. k. IV.ÚS 499/2011, ktorým vyslovil názor, že jedným z princípov právneho štátu je aj zachovávanie istoty pri rovnakom posudzovaní totožných otázok v obdobných prípadoch a aj z novely z. č. 129/2010 Z. z. vyplýva spôsob, akým sa majú konajúce súdy vysporiadať s posudzovaním jednotlivých náležitostí spotrebiteľských úverových zmlúv. Je preto nekorektným a nezákonným sankcionovať veriteľov bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou

úveru na základe výkladu, ktorý je v rozpore so samotným zákonom o spotrebiteľských úveroch. Citoval aj časť tohto nálezu.

K bezdôvodnému obohateniu uviedol, že žalovaný je presvedčený, že z jeho strany nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, keď prijímal splátky úveru žalobcu oprávnene, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade aj s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami. Nie sú splnené podmienky k vydaniu bezdôvodného obohatenia, lebo žalobcovi nevznikla pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, lebo nedošlo k plneniu bez právneho dôvodu, bola uzavretá úverová zmluva, ani plnením z neplatného právneho úkonu, lebo úverová zmluva nebola súdom vyhlásená za neplatnú a ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, lebo úverová zmluva nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov.

Aby zmluva mohla byť vyhlásená podľa § 11 ods.1 písm. a/ za bezúročnú a bez poplatkov, musia byť splnené kumulatívne podmienky nedodržania písomnej formy a porušenia ďalších náležitostí. Písomná forma bola dodržaná a pokiaľ by aj súd považoval za nedodržané ďalšie náležitosti v úverovej zmluvy v zmysle § 9 ods.2 úver by nemohol byť vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov práve z dôvodu dodržania písomnej formy. Nie je možné aplikovať sankciu uvedenú v § 11 ods.1 písm. a/.

Čo sa týka primeraného finančného zadosťučinenia, tu žalovaný uvádza, že základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobca nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil. Zo samotného pojmu inštitútu finančné zadosťučinenie vyplýva, že ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparovať ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba, ujma vznikla, inak nie je čo reparovať. Musí byť preukázané, že došlo k úspešnému uplatneniu práva na strane spotrebiteľa, to vyžaduje § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z. z..

Doposiaľ neexistuje rozhodnutie súdu, ktorým by súd deklaroval, že úverová zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dňa 26.3.2012 došlo k porušeniu práv alebo povinností žalobcu zo strany žalovaného. Z výkladu právnej normy vyplýva nárok spotrebiteľa na poskytnutie finančného zadosťučinenia len v prípade, že poskytnuté plnenie malo vady. Plnenie z úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným žiadne vady nevykazovalo, nakoľko predmet úveru - finančné prostriedky boli poskytnuté riadne a včas. Vady plnenia nastali na strane spotrebiteľa, žalobcu, ktorý úver riadne a včas nesplácal.

10. Z výsluchu žalobkyne súd zistil, že zmluvu o úvere podpísala dňa 26.3.2012, lebo potrebovala peniaze spolu s manželom pre zlú finančnú situáciu. Úver 3.600 eur jej bol pripísaný na účet. Zmluvu si riadne nepozrela, až neskôr zistila, že musí vrátiť viac ako 6.600 eur, hoci úver predstavoval sumu 3.600 eur. Pri podpise zmluvy si neuvedomila výšku sumy, ktorú musí vrátiť. Úver splácala poštovými poukázkami, ale jednu splátku vo výške 83,86 eur zaplatila prevodným príkazom dňa 8.6.2013. K úverovej zmluve jej nebol poskytnutý formulár a ani všeobecné obchodné podmienky.

11. Z výsluchu zástupcu žalobkyne vyplynulo, že s právnou argumentáciou žalovaného nesúhlasí, pretože subjektívna premlčacia lehota nemohla žalobkyni ešte ubehnúť, lebo sa o platení dozvedela až po porade s právnym zástupcom, teda až vo februári 2018. Od tohto dátumu začala plynúť premlčacia lehota. V ostatnom sa pridržiaval doterajších svojich prednesov a podaní.

12. Úverovú zmluvu uzatvorili dňa 26.3.2012 veriteľ obchodná spoločnosť Home Credit Slovakia, so sídlom Piešťany a klient XX,XX, bytom J.. Predmetom tejto úverovej zmluvy bol úver vo výške 3.600 eur. Podľa úverovej zmluvy sa klient zaviazal vrátiť celkové náklady vo výške 6.665,40 eur, výška mesačnej splátky bola 85,36 eur, počet splátok 84, ročná úroková sadzba 18,89 %, RPMN od 21,3 do 22 % a priemerná RPMN 18,77 %.

13. Žalobkyňa predložila do súdneho spisu ako dôkaz poštové poukážky, ktorými uhradila mesačné splátky úveru. Dňa 4.2.2013 uhradila sumu 85,36 eur, dňa 15.1.2013 sumu 97,36 eur, dňa 15.1.2012 sumu 85,36 eur, dňa 14.7.2015 sumu 85,36 eur, dňa 14.8.2015 sumu 85,36 eur, dňa 14.9.2015 sumu 85,36 eur, dňa 14.11.2012 sumu 85,36 eur, dňa 16.1.2017 sumu 85,36 eur, dňa 16.11.2015 sumu 85,36 eur, dňa 14.8.2012 sumu 85,36 eur, dňa 13.6.2012 sumu 85,36 eur, dňa 13.7.2012 sumu 85,36 eur, dňa 15.2.2017 sumu 83,22 eur, dňa 14.3.2017 sumu 83,22 eur, dňa 14.9.2012 sumu 85,36 eur, dňa 16.2.2015 sumu 85,36 eur, dňa 14.10.2015 sumu

85,36 eur, dňa 14.1.2013 sumu 85,36 eur, dňa 14.5.2015 sumu 85,36 eur, dňa 15.4.2015 sumu 85,36 eur, dňa 16.5.2015 sumu 85,36 eur, dňa 9.6.2016 sumu 85,36 eur, dňa 13.7.2016 sumu 85,36 eur, dňa 16.6.2015 sumu 85,36 eur, dňa 14.12.2015 sumu 85,36 eur, dňa 14.9.2016 sumu 85,36 eur, dňa 15.9.2016 sumu 85,36 eur, dňa 12.5.2016 sumu 85,36 eur, dňa 15.2.2016 sumu 85,36 eur, dňa 13.1.2016 sumu 85,36 eur, dňa 13.12.2016 sumu 85,36 eur, dňa 15.4.2016 sumu 85,36 eur, dňa 14.3.2016 sumu 85,36 eur, dňa 17.10.2017 sumu 83,22 eur, dňa 14.11.2017 sumu 83,22 eur, dňa 14.10.2016 sumu 85,36 eur, dňa 14.7.2017 sumu 83,22 eur, dňa 14.8.2017 sumu 83,22 eur, dňa 14.9.2017 sumu 83,22 eur, dňa 13.12.2017 sumu 83,22 eur, dňa 15.5.2017 sumu 83,22 eur, dňa 17.4.2017 sumu 83,22 eur, dňa 14.2.2018 sumu 83,22 eur, dňa 11.1.2018 sumu 83,22 eur, dňa 15.6.2017 sumu 83,22 eur, dňa 14.10.2014 sumu 85,36 eur, dňa 16.9.2014 sumu 85,36 eur, dňa 14.8.2013 sumu 85,36 eur, dňa 14.1.2015 sumu 85,36 eur, dňa 12.12.2014 sumu 85,36 eur, dňa 13.11.2014 sumu 85,36 eur, dňa 16.6.2014 sumu 85,36 eur, dňa 7.4.2015 sumu 85,36 eur, dňa 13.5.2014 sumu 85,36 eur, dňa 24.4.2012 sumu 85,36 eur, dňa 11.7.2014 sumu 90,36 eur, dňa 13.8.2014 sumu 85,36 eur, dňa 15.1.2014 sumu 85,36 eur, dňa 13.12.2013 sumu 85,36 eur, dňa 14.11.2013 sumu 85,36 eur, dňa 4.4.2013 sumu 85,36 eur, dňa 14.3.2014 sumu 85,36 eur, dňa 14.2.2014 sumu 85,36 eur, dňa 13.3.2013 sumu 85,36 eur, dňa 6.5.2013 sumu 85,36 eur a dňa 11.7.2013 sumu 85,36 eur. Poštovou poukážkou uhradila dňa 8.6.2013 sumu 85,36 eur.

14. Predžalobnou výzvou zo dňa 27.marca 2018 vyzvala žalobkyňa žalovaného, aby jej vydal bezdôvodné obohatenie v sume 2.104,24 eur do 7-ich dní od doručenia výzvy. Uvedená výzva bola zaslaná doporučené.

15. Žalobkyňa sa prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu vyjadrila písomným podaním zo dňa 28.augusta 2018, v ktorom zaujal stanovisko k Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS a jej ustanovení. Uviedla, že Súdny dvor Európskej únie nie je oprávnený vykladať vnútroštátne právo a ani posudzovať konkrétny vnútroštátny súdny spor a jeho právne posúdenie. Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí SD EÚ poskytuje vnútroštátnym súdom iba výklad smernice a nie výklad vnútroštátneho práva. Smernica ako právny nástroj práva Európskej únie môže mať vo výnimočných prípadoch priamy účinok, najčastejšie sa však smerniciam pripisuje účinok nepriamy. Poukázal opakovane na niekoľko rozhodnutí krajských súdov v súvislosti s absenciou niektorých náležitostí zmluvy o úvere podľa § 9 ods.2 cit. zákona.

Vo vzťahu k podstatnej obsahovej náležitosti úverovej zmluvy, akou je rozdelenie splátok na istinu, úroky a iné poplatky nemožno aplikovať eurokomfortný výklad, nakoľko by išlo o výklad contra legem s vnútroštátnym právom, čo by predstavovalo neprípustný zásah do právnej istoty spotrebiteľa. V zmysle všeobecných právnych zásad, ktoré tvoria právo únie a majú prednosť pred sekundárnymi aktami EÚ je vnútroštátny súd oprávnený odkloniť sa od eurokomfortného výkladu, ak by jeho použitie bolo contra legem vnútroštátnym právom a predstavovalo by zásah do právnej istoty. Navrhol súdu, aby súd v zmysle § 54 ods.2 Občianskeho zákona, uprednostnil výklad sledujúci záujem spotrebiteľa, nakoľko princíp ochrany práv spotrebiteľa, medzi nimi aj princíp ochrany právnej istoty, patria podľa ustálenej praxe medzi jeden z najdôležitejších princípov právneho poriadku.

Čo sa týka konečnej splatnosti úveru, tu uviedol, že okresné a krajské sudy dlhodobo a konštantne rozhodujú, že pojem termín konečnej splatnosti sa vykladá ako konkrétny dátum s uvedením dňa, mesiaca a roka. Týmto výkladom je možné zabezpečiť najvyššiu mieru ochrany spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere, kedy každý spotrebiteľ bez pochyby vie, dokedy bude zmluva o spotrebiteľskom úvere platiť a dokedy budú trvať jeho povinnosti z nej vyplývajúce za predpokladu, že bude riadne a včas splácať splátky spotrebiteľského úveru.

Tento právny záver je niekoľko rokov konštantne judikovaný takmer všetkými okresnými súdmi a krajskými súdmi v Slovenskej republike, rozhodnutia súdov za niekoľko vytvorili stav právnej istoty ohľadom toho, ako sa bude uvedené zákonné ustanovenie vykladať.

Tým sa vytvoril stav právnej istoty pre účastníkov právnych vzťahov zmlúv o spotrebiteľských úveroch. Prijatím iného výkladu citovaného zákonného ustanovenia sa dospeje do stavu, že takýto nový výklad bude zasahovať a narúšať aj stav právnej istoty, ktorý je v spoločnosti vytvorený.

Rovnako ako termín splátok istiny, úrokov a poplatkov, tak aj termín konečnej splatnosti úveru je nutné vykladať tak, že sa ním myslí uvedenie konkrétneho dátumu v rozsahu deň, mesiac a rok.

Výška RPMN musí byť jednoznačne uvedená v úverovej zmluve pre splnenie požiadavky presnosti a jasnosti, nakoľko stanovenie rozpätia hornej a dolnej hranice nespĺňa tieto požiadavky a taktiež nespĺňa požiadavku istoty v rámci práv a povinností slabšej zmluvnej strany.

Nesprávnosť záverov žalovaného v tomto smere potvrdzujú aj rozsudky Krajského súdu Žilina sp. zn. 10Co 895/2014 zo dňa 25.6.2015, rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6Co 261/2015 zo dňa 30.3.2016.

K náležitostiam úverovej zmluvy v zmysle § 11 ods.1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch uviedol, že k právnemu názoru, aby bol úver bezúročný a bez poplatkov predpokladá kumulatívne splnenie podmienok. V tomto ustanovení uviedol, že tento názor je právne nesprávny a poukázal na judikatúru slovenských súdov platnú len do 31.12.2012: Ako príklad uviedol rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 21Co 10/2015 zo dňa 26.11.2015. V súvislosti s tým poukázal aj na rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co 169/2015 zo dňa 18.5.2015 a rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 21Co 10/2015 zo dňa 26.11.2015.

Opakovane sa vyjadruje aj k primeranému finančnému zadostučineniu.

16. Žalovaný v písomnom stanovisku zo dňa 28.decembra 2016 oznámil žalobkyni, že porušila podmienky pre využitie služby Odložené splátky, preto nebude môcť túto službu využívať. Uviedol, že tento poplatok žalovaný už nebude žalobkyni účtovať. Tým sa znížila splátka na 83,22 eur, ktorú uhradila žalobkyňa poštovými poukážkami.

17. Žalovaný súdu predložil aj splátkový kalendár, z ktorého vyplýva, že prvú splátku žalobkyňa uhradila dňa 6.5.2012 vo výške 85,36 eur a poslednú splátku mala uhradiť 15.6.2019. Z uvedeného prehľadu je zrejmé, kedy akú splátku uhradila a posledná splátka v poradí 54. je uhradená 15.12.2016 v sume 85,36 eur.

18. Súd prvej inštancie v intenciách záveru odvolacieho súdu prihliadol na vyjadrenie žalovaného zo dňa 3.12.2018, doručené prvostupňovému súdu dňa 7.12.2018, v ktorom žalovaný okrem iného uviedol, že žalovaný sa už vo svojom vyjadrení k žalobe podrobne vyjadril k žalobcom namietaným náležitostiam úverovej zmluvy, pričom poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15. V súvislosti s vyššie citovaným rozsudkom Súdneho dvora EÚ žalovaný poukazuje na nevyhnutnosť výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy) v súlade s princípom eurokonformného výkladu právnej normy, t. j. výklad v súlade so smernicou tak, aby sa zabezpečil „reálny účinok“ smernice k cieľu vytvoriť skutočný vnútorný trh. Pri porovnaní tabuľky zhody k Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES (ďalej len ako „smernica“) a návrhu zákona o spotrebiteľských úveroch (129/2010 Z. z.) je čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice bežnou a úplnou transpozíciou (bez možnosti voľby).

V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z., sa uvádza, že „predložený návrh zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23.apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva, čo prispeje k posilneniu dôvery a právnej istoty spotrebiteľov a poskytovateľov spotrebiteľských úverov najmä pricezhraničných transakciách“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z., sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

Vo všeobecnej časti dôvodovej správy k ustanoveniu § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., sa zdôrazňuje zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Na tento účel musia byť ustanovenia Smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade

s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

Rozsudok Súdneho dvora EÚ konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Úmyslom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice.

V zmysle európskeho práva vychádza členským štátom povinnosť lojality reprezentovaná čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Podľa tohto článku majú štáty zabezpečiť bezporuchovosť realizácie cieľov a politík EÚ. Takéto koncipovanie umožnilo Súdnemu dvoru EÚ vyvodenie princípu nepriameho účinku európskeho práva prostredníctvom svojej judikatúry, a teda vznik eurokonformného výkladu práva. Právny rámec pre potreby slovenského právneho poriadku poskytuje ust. čl. 7 ods. 2 Ústavy SR - Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Žalovaný napokon poukazuje na skutočnosť, že takýto výkladový princíp je v modernom právnom poriadku začlenený medzi základne interpretačné pravidlá právnych noriem viď. ust. čl. 3 ods. 1) CSP.

Nakoľko ide v spomínanom rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 o výklad smernice súdnou autoritou, ktorá je zároveň jedinou inštitúciou oprávnenou podávať výklad všetkých ustanovení práva Únie, je dôležité upozorniť na záväznosť judikatúry Súdneho dvora EÚ.

Prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva Únie, ktoré sa v ňom nachádzajú záväzný pre vnútroštátny súd, ktorý podal prejudiciálnu otázku (Benedetti, 52/76, 03.02.1977), ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch (Milch, Fett a Eierkontor, 26/68, 24.06.1969).

Okrem uvedeného je dôležité prihliadať aj na všeobecnú záväznosť rozhodnutí súdov Únie. Ide predovšetkým o situáciu, keď štát poruší právo Únie, ak vnútroštátny súd vydá rozhodnutie, ktoré bude v zjavnom rozpore s judikatúrou Súdneho dvora (Köbler, C-224/01, z 30.09.2003).

Dôsledkom nerešpektovania judikatúry súdov ES, môže viesť k obnove konania (ust. § 397 písm. e), zák. 160/2015 Z. z.), k náhrade škody (Köbler, C-224/01) alebo podaním žaloby Komisiou o nesplnenie povinnosti členského štátu.

Z uvedeného môžeme vyvodiť nasledovné. Judikatúra európskeho súdneho dvora (ESD) je rozhodovacou praxou Súdneho dvora EÚ, ktorú vytvárajú rozhodnutia tohto súdu v jednotlivých preskúmaných záležitostiach. Európsky súdny dvor je pritom jedným z orgánov EÚ, na ktorý členské štáty tejto nadnárodnej organizácie preniesli určité rozhodovacie právomoci, a tak rozhoduje spory medzi vládami členských štátov a európskymi inštitúciami a prejednáva aj žaloby jednotlivcov či organizácií proti inštitúciám EÚ. Zároveň dohliada, aby členské štáty dodržiavali európske právo a preskúmava aj súlad právnych aktov vydávaných inštitúciami EÚ so zakladajúcimi zmluvami, ktoré tvoria akoby ústavu Európskej únie. Judikatúra európskeho súdneho dvora má pritom zabezpečovať najmä jednotný výklad práva EÚ a tak aj jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch.

Práve v prípadoch, kedy ESD podáva právny výklad ustanovení európskeho práva či už v jednotlivých rozhodnutiach alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ má judikatúra ESD všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo ako aj samotné orgány EÚ. Judikatúra ESD má preto povahu prameňa európskeho práva. Jedným z najvýznamnejších rozhodnutí, v ktorom výklad práva nadobudol takúto všeobecne záväznú povahu (stal sa právnou normou) a ktoré patrí do judikatúry ESD je prípad Costa v. Enel - vyplynula z neho zásada nadradenosti európskeho práva nad právo vnútroštátne. Toto pravidlo pritom nie je súčasťou zakladajúcich zmlúv, na základe konkrétneho prípadu však o ňom rozhodol ESD, na základe čoho už vo všetkých členských štátoch EÚ platí, že ak je akékoľvek vnútroštátne pravidlo (napr. zákon, vyhláška) v rozpore s európskym právom, orgány daného štátu ho nemajú uplatňovať.

Aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že členské štáty EÚ majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade so smernicami a to s poukazom na rozhodnutia:

C- 106/77 Simmenthal - Vnútroštátny súd, ktorý v rámci svojej právomoci aplikuje ustanovenia práva Spoločenstva, je povinný zabezpečiť plný účinok týchto noriem a v prípade potreby z vlastnej úradnej moci neuplatní každé vnútroštátne ustanovenie, hoci by išlo o neskoršie ustanovenie, ktoré je v rozpore s právom spoločenstva, bez toho, aby musel najprv žiadať alebo čakať na jeho zrušenie legislatívnou cestou alebo iným ústavným postupom.

C-14/83 Colson and Kamann - Súd spresnil výklad čl. 5 Zmluvy, kde má nielen členský štát povinnosť zabezpečiť všetky potrebné opatrenia všeobecnej či osobitnej povahy, slúžiace k zabezpečeniu určeného cieľa, ale túto povinnosť majú aj všetky orgány členských štátov ako aj súdy v rámci im zverených právomocí, tak aby bol zabezpečené znenie a účel smernice v zmysle čl. 249 pod odsek 3 Zmluvy o založení ES.

C-106/89 Marleasing- Súdny dvor judikoval, že aj napriek absencii implementácie je vnútroštátny súd povinný vykladať vnútroštátne právo so zreteľom na účel a znenie smernice bez ohľadu na to, či bola vnútroštátna norma prijatá pred alebo po smernici.

Dôvodom je práve dosiahnutie účelu smernice v zmysle čl. 249 pod odsek 3 Zmluvy o založení ES.

C-397/01 - Pfeiffer a i. - Vnútroštátny súd vo vnútroštátnom spore vedenom výhradne medzi jednotlivcami musí pri použití ustanovení vnútroštátneho práva vydaných na prebratie povinností stanovených v smernici zohľadniť vnútroštátne právo ako celok a vykladať ho v najširšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel smernice, aby dospel k riešeniu, ktoré je v súlade s cieľom sledovaným smernicou.

Žalovaný upriamuje pozornosť, že z pohľadu výkladových pravidiel sa dovoľáva výkladu contra verba legis ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., ale je nutné dodať, že takýto výklad zákona nie je contra legem.

Žalovaný si je taktiež vedomý, že aj súdy majú právo na výklad práva za podmienok ako sú uvedené v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 341/07, ktorý uvádza, „Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť ...“

Žalovaný na základe vyššie uvedených skutočností zastáva názor, že predmetné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je nutné vykladať z pohľadu „princípu právnej istoty“ a z pohľadu „princípu eurokonformného výkladu právnej normy“.

Väčšina doterajšej rozhodovacej praxe všeobecných súdov je datovaná skôr, ako došlo k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ ohľadne sporného výkladu nevyhnutných náležitostí úverovej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Aj na základe tohto rozsudku by sa mal prispôbiť výklad vnútroštátnych súdov pri vyhodnocovaní bezúročnosti a bezpoplatnosti jednotlivých úverových zmlúv v prípade žalôb týkajúcich sa neuviedenia nevyhnutných zákonných náležitostí v spotrebiteľských zmluvách, aby to v konečnom dôsledku nebol dodávateľ, komu nesprávnym výkladom zákonných ustanovení bude vznikáť nedôvodne škoda.

Skutočnosť, že uzavretá úverová zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov je tvrdená len samotným žalobcom. Žalobca toto svoje tvrdenie nepreukázal žiadnym konkrétnym rozhodnutím súdu, ktoré by určilo, že úverová zmluva č. 4203110152 uzatvorená dňa 19.04.2013 je bezúročná a bez poplatkov. Posúdenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov len samotným žalobcom bez ďalšieho nemôže mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia, nakoľko takéto posúdenie nie je spôsobilé nahradiť rozhodnutie súdu. Žalovaný preto považuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neopodstatnený.

K otázke inštitútu bezdôvodného obohatenia sa vyjadroval vo svojom rozsudku zo dňa 22.04.2009 aj Najvyšší súd SR, sp. zn. 2 Obo 3/2009 v nasledovnom znení:

„Vydanie bezdôvodného obohatenia totiž nie je vrátením dlhu... Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. Podľa odseku 2 cit. ustanovenia s predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, pokiaľ ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne.

Z obsahu spisu je zrejmé, a konštatuje to v odôvodnení aj rozsudok súdu 1. stupňa, že žalovaný nebol pri získaní sporného bezdôvodného obohatenia nedobromyseľný, čo značí, že by v zmysle cit. ustanovenia § 458 ods. 1 a ods.2 Občianskeho zákonníka nebol povinný vydať ani úžitky zo sumy, ktorú podľa rozhodnutia súdu 1. stupňa získal. Aplikácia ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka tak ako to navrhol žalobca, teda nie je na mieste. Je však nesporné, že rozhodnutím súdu ukladajúcim žalovanému povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie v sume 13.409, 7672 eur nadobúda táto suma charakter peňažného dlhu žalovaného voči žalobcovi a žalovaný je preto v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka povinný popri vydaní tejto sumy zaplatiť aj úrok z omeškania.“

Aj z citovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR vyplýva, že bezdôvodné obohatenie nadobúda charakter peňažného dlhu až rozhodnutím súdu a nie svojvoľným vyhodnotením žalobcu.

Žalovaný sa podporne bráni voči uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia aj námietkou premlčania v zmysle ust. § 100 ods. 1) v spojitosti s ods. 2) Občianskeho zákonníka o premlčaní majetkových práv žalobcu. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby,

žalovaný uvádza, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať (obdobne Ro NS SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017).

Žalobca uhradil sumu požičanej istiny splátkou splatnou dňa 16.12.2015. S ohľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 16.12.2017 premlčaný.

Z dátumu konečnej splatnosti uvedenej v úverovej zmluve je žalobcovi jednoznačne jasné a zrejmé, kedy nastane konečná splatnosť úveru, preto má žalovaný za to, že uvedená náležitosť úverovej zmluvy je splnená v zmysle § 9 ods. 2 písm. f).

Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukazuje aj na novú legislatívnu úpravu, ktorú reflektuje v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 15.01.2018 aj Okresný súd Rimavská Sobota v konaní sp. zn. 10Csp/90/2017 v znení:

„Okrem toho do pozornosti súd dáva, že už aj právna úprava SR reflektuje na nový vývoj rozhodovacej praxe (s odkazom na vyššie citovaný rozsudok súdneho dvora), keď zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 od 01.05.2018 v rámci jej novely vykonanej zákonom č. 279/2017 Z. z. upravuje, že v § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová "a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru" a v § 9 ods. 2 písm. i) sa slová "a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" nahrádzajú slovami "frekvenciu splátok a". Nakoľko teda zmluva obsahuje všetky náležitosti, nie je možné určiť, že je bez poplatkov a úrokov, preto súd žalobu zamietol.“

Zákon č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu 01.05.2018 zmenil znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná.

K tvrdenej skutočnosti týkajúcej sa neuvedenia termínu konečnej splatnosti úveru súd považuje za potrebné uviesť, že v uzavretej zmluve je splatnosť dostatočne jasne uvedená a je dostatočne určiteľná.“ Pokiaľ ide o sporné uvedenie celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom, žalovaný uvádza, že žalobcom prezentované tvrdenie, že poplatok za vedenie účtu nebol zahrnutý v celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom považuje za nepravdivé a zavádzajúce. Poplatok za vedenie účtu bol zahrnutý v mesačnej splátke (uvedené aj priamo v úverovej zmluve) a rovnako bol započítaný aj do celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom. Jedinou položkou, ktorá do celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom zahrnutá nebola je poisťné, k čomu sa žalovaný vyjadril už vo svojom predchádzajúcom vyjadrení k žalobe.

Opakovane žalovaný poukazuje na výpočet, ktorý potvrdzuje vyššie uvedené tvrdenie ohľadne celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom.

Po vynásobení mesačnej splátky vo výške 85,36 eur (v ktorej je zahrnutý už aj poplatok za vedenie účtu) s počtom splátok (84) predstavuje výsledná suma hodnotu 7.170,24 eur (84 x 85,36).

Po odpočítaní úhrady za dobrovoľnú službu poisťenie (84x6,01) je výsledkom suma uvedená v úverovej zmluve č. 4203110152 ako celková čiastka splatná spotrebiteľom 6.665,40 eur.

V súvislosti s inštitútom primeraného finančného zadostučinenia, ktorý si žalobca - spotrebiteľ uplatňuje z úverovej zmluvy je nevyhnutným uvedomiť si, že to bol práve žalobca, ktorý o poskytnutie úveru žiadal, s výškou poskytnutého úveru bol oboznámený, taktiež si bol vedomý, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky a rovnako bol oboznámený s výslednou sumou, ktorú má na základe úverovej zmluvy z poskytnutého úveru uhradiť. S celým týmto procesom žalobca ako klient vedome a dobrovoľne súhlasil.

Žalovanému preto nie je zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho je, že žalobca ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky, ale len samotnú istinu poskytnutého úveru.

Predstavuje to pre neho výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostáva je samotný veriteľ.

Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovanie úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch patria úroky a poplatky. Žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobcovi úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobcu zaplatiť úroky. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodrжал všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatnosťou on sám a nie žalobca ako klient. Žalovaný preto považuje za vylúčené splnenie podmienok, ktoré na priznanie primeraného finančného zadostučinenia vyžaduje zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v prípadoch absencií zákonných náležitostí v úverových zmluvách.

Na záveru uviedol, že na základe vyššie uvedených skutočností je preukázané, že zmluva o úvere spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu, bola uzatvorená v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a neobsahuje žiadne ustanovenia, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Z uvedených dôvodov preto nepovažujeme žalobu za dôvodnú, keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno a navrhujeme, aby súd po vykonanom dokazovaní zamietol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

19. Podľa § 1 ods.1 z. č. 129/2010 Z. z. - o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy ku dňu 26.3.2012), tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

20. Podľa § 1 ods.2 cit. zákona, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

21. Podľa § 2 cit. zákona, na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, 5a)

b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,

c) iným veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, v rámci svojej podnikateľskej činnosti, s výnimkou banky, pobočky zahraničnej banky a finančnej inštitúcie podľa osobitného predpisu, 6) okrem takej finančnej inštitúcie, ktorej nebolo udelené povolenie na činnosť Národnou bankou Slovenska,

d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,

e) povoleným prečerpaním forma spotrebiteľského úveru, ktorý umožňuje spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku jeho platobného účtu, ktorý má vedený u veriteľa,

f) prekročením automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania,

g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,

h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,

i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19,

j) úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru úroková sadzba vyjadrená ako fixné alebo variabilné percento, ktoré sa na ročnom základe uplatňuje z výšky čerpaného spotrebiteľského úveru,

k) fixnou úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru jedna úroková sadzba spotrebiteľského úveru dohodnutá medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na celú dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo viac úrokových sadzieb spotrebiteľského úveru dohodnutých medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na čiastkové obdobia s výhradným použitím fixného konkrétneho percenta; ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie sú stanovené všetky úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, úroková sadzba spotrebiteľského úveru sa považuje za fixnú iba na tie čiastkové obdobia, na ktoré sú úrokové sadzby spotrebiteľského úveru určené výhradne použitím fixného konkrétneho percenta dohodnutého pri uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

l) celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) trvanlivým médiom každý prostriedok, ktorý umožňuje uloženie informácií spôsobom prístupným na používanie v budúcnosti na časové obdobie zodpovedajúce účelom informácií a ktorý umožňuje verné reprodukovanie uložených informácií.

22. Podľa § 4 ods.1 cit. zákona, veriteľ alebo finančný agent 9) je povinný v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred prijatím ponuky o spotrebiteľskom úvere poskytnúť spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľom alebo požiadavkami spotrebiteľa informácie o

a) druhu spotrebiteľského úveru,

b) veriteľovi, prípadne finančnom agentovi spotrebiteľského úveru, v rozsahu obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, prípadne finančného agenta, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresa trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa alebo finančného agenta, ak ide o fyzickú osobu,

c) celkovej výške, konkrétnej mene ponúkaného spotrebiteľského úveru a podmienkach jeho čerpania,

d) dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

e) tovare alebo službe, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a o cene tovaru alebo poskytnutej služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

f) úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej úrokovej sadzbe, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj o časových obdobiach, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienkach a spôsobe vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

g) celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a o ročnej percentuálnej miere nákladov znázornenej pomocou reprezentatívneho príkladu, v ktorom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov; pri poskytovaní týchto informácií je veriteľ povinný zohľadniť

1. návrh podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré veriteľovi oznámil spotrebiteľ, vrátane dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a celkovú výšku spotrebiteľského úveru,

2. či zmluva o spotrebiteľskom úvere umožňuje rozličné spôsoby čerpania spotrebiteľského úveru s rôznymi poplatkami alebo úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru a veriteľ používa predpoklad uvedený v prílohe č. 2 časti II písm. b); v takom prípade musí veriteľ uviesť, že iné mechanizmy čerpania spotrebiteľského úveru môžu viesť k vyššej ročnej percentuálnej miere nákladov,

h) výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne o poradí, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

i) poplatkoch za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné operácie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, o poplatkoch za používanie platobných prostriedkov na platobné operácie a čerpania, iných poplatkoch vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a o podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

j) výške poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára pri uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ak sú veriteľovi známe,

k) povinnosti uzavrieť zmluvu o doplnkovej službe súvisiacej so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, najmä poistenie, ak uzavretie takej zmluvy je povinné na získanie spotrebiteľského úveru alebo na jeho získanie za ponúkaných podmienok,

l) úrokovej sadzbe, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsobe jej úpravy a prípadných poplatkoch pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) následkoch nesplácania spotrebiteľského úveru,

n) veriteľom vyžadovanom zabezpečení alebo poistení,

o) práve na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) práve na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postupe pri takom splatení spotrebiteľského úveru, práve veriteľa na náhradu nákladov spojených so splatením spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti a spôsobe určenia ich výšky,

q) práve spotrebiteľa na okamžité a bezplatné informácie o výsledku nahliadnutia veriteľa do príslušnej databázy na účely posúdenia jeho schopnosti splácať spotrebiteľský úver,

r) práve spotrebiteľa dostať na vlastnú žiadosť a bezplatne jedno vyhotovenie návrhu zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

s) dobe, počas ktorej je veriteľ viazaný informáciami poskytovanými pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

t) priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver zverejnenej podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok.

23. Podľa § 9 ods.1 cit. zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

24. Podľa § 9 ods.2 cit. zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

25. Podľa § 11 ods.1 cit. zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

26. Podľa § 451 ods.1 Občianskeho zákona, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať

27. Podľa § 451 ods.2 cit. zákona, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

28. Podľa § 107 ods.1 Občianskeho zákona, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

29. Podľa § 107 ods.2 cit. zákona, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

30. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatí (§ 107 ods.1 OZ). Najneskôr sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods.2 OZ).

V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje 2-ročnú subjektívnu a 3-ročnú, resp. 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vzniku námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr, ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, ako objektívna. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j., keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní

okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť.

Súd k subjektívnej a objektívnej premlčacej dobe uvádza, že tieto premlčacie doby začínajú, plynú a končia nezávisle od seba. Pokiaľ márne uplynula aspoň jedna z týchto premlčacích dôb a je vznesená námietka premlčania, nemožno právo na vydanie bezdôvodného obohatenia priznať.

Pri posudzovaní otázky začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vychádza z ustálenej súdnej praxe, že pre jej začiatok je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal; pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jeho práva na súde.

31. V prejednávanej veci nebolo sporné, že žalovaný ako nebankový subjekt poukázal na účet žalobkyne úver vo výške 3.600 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v mesačných splátkach vo výške 85,36 eur počas 84 mesiacov, teda v úverovej zmluve je jasne uvedený počet splátok pri ročnej úrokovej sadzbe 18,89 %, pri RPMN od 21,3 % do 22 % a pri priemernej hodnote RPMN 18,77 %. Termíny splátok nie sú v zmluve uvedené a celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť je 6.665,40 eur. V zmluve je uvedený druh úveru, ide o bezúčelový úver a spôsob úhrady prostredníctvom bankového prevodu. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa uvedenú sumu 3.600 eur mala žalovaným poskytnutú, ktorú aj splácala v mesačných splátkach, čo v konaní sporné nebolo, nakoľko žalobkyňa poštovými poukázkami a vkladom na účet realizovala jednotlivé splátky tak, ako je to uvedené žalobkyňou. Žalobkyňa uhradila dňa 24.4.2012 sumu 85,36 eur, dňa 13.6.2012 uhradila sumu 85,36 eur, dňa 13.7.2012 uhradila sumu 85,36 eur, dňa 14.8.2012 uhradila sumu 85,36 eur, dňa 14.9.2012 uhradila sumu 85,36 eur, dňa 15.10.2012 uhradila sumu 85,36 eur a dňa 14.11.2012 uhradila sumu 85,36 eur. V roku 2012 uhradila poštovými poukázkami sumu 597,52 eur.

Dňa 14.1.2013 uhradila 85,36 eur, dňa 15.1.2013 uhradila 97,36 eur, dňa 4.2.2013 uhradila 85,36 eur, dňa 13.3.2013 uhradila 85,36 eur, dňa 4.4.2013 uhradila 85,36 eur, dňa 6.5.2013 uhradila 85,36 eur, dňa 8.6.2013 uhradila 85,36 eur, dňa 16.7.2013 uhradila 85,36 eur, dňa 14.8.2013 uhradila 85,36 eur, dňa 14.11.2013 uhradila 85,36 eur a 13.12.2013 uhradila 85,36 eur. V roku 2013 žalobkyňa uhradila 950,96 eur.

Dňa 15.1.2014 uhradila 85,36 eur, dňa 14.2.2014 uhradila 85,36 eur, dňa 14.3.2014 uhradila 85,36 eur, dňa 7.4.2014 uhradila 85,36 eur, dňa 3.5.2014 uhradila 85,36 eur, dňa 16.6.2014 uhradila 85,36 eur, dňa 14.7.2014 uhradila 90,36 eur, dňa 13.8.2014 uhradila 85,36 eur, dňa 16.9.2014 uhradila 85,36 eur, dňa 14.10.2014 uhradila 85,36 eur, dňa 13.11.2014 uhradila 85,36 eur a dňa 12.12.2014 uhradila 85,36 eur. Žalobkyňa v roku 2014 uhradila 1.029,32 eur.

Dňa 14.1.2015 uhradila 85,36 eur, dňa 16.2.2015 uhradila 85,36 eur, dňa 16.3.2015 uhradila 85,36 eur, dňa 15.4.2015 uhradila 85,36 eur, dňa 14.5.2015 uhradila 85,36 eur, dňa 16.6.2015 uhradila 85,36 eur, dňa 14.7.2015 uhradila 85,36 eur, dňa 14.8.2015 uhradila 85,36 eur, dňa 14.9.2015 uhradila 85,36 eur, dňa 14.10.2015 uhradila 85,36 eur, dňa 16.11.2015 uhradila 85,36 eur a dňa 14.12.2015 uhradila 85,36 eur. V roku 2015 uhradila 1.024,32 eur.

Žalobkyňa celkom za obdobie od 24.4.2012 do 14.12.2015 uhradila spolu 3.602,12 eur. Dátumom 14.12.2015 uhradila poskytnutý úver 3.600 eur.

V roku 2016 uhradila splátky 85,36 eur od 13.1.2016 každý mesiac okrem novembra 2016 a uhradila v tomto roku 938,96 eur; v roku 2017 uhradila splátky 16.1.2017 uhradila 85,36 eur a nasledujúce splátky od 15.2.2017 až do 14.12.2017 uhradila každý mesiac splátku 83,22 eur a uhradila celkom 1.000,78 eur. V roku 2018 uhradila dňa 11.1.2018 sumu 83,22 eur a dňa 14.2.2018 uhradila sumu 83,22 eur. V roku 2018 uhradila celkom 166,44 eur.

Žalobkyňa zaplatila celkom 5.700,30 eur, pričom úver už zaplatila tak, ako súd uviedol dňa 14.12.2015. Titulom bezdôvodného obohatenia žiadala vrátiť sumu od žalovaného vo výške 2.274,96 eur spolu s úrokom z omeškania, lebo navyše uhradená suma žalovanému nepatrí. Žalobkyňa preplatila úver, teda zaplatila viac o 2.108,30 eur, nie o sumu 2.274,96 eur.

Súd však musel prihliadnuť na námietku premlčania, ktorú žalovaný vzniesol prostredníctvom právnej zástupkyne a preto žalobu zamietol z tohto dôvodu.

Žalobkyňa sa dozvedela o tom, že zaplatila viac ako mala, resp., že úver preplatila už po dátume 14.12.2015, pretože splátky uhradila poštovými poukázkami, v rovnakej výške každý mesiac 85,35 eur a keď začala uhrádzať od 1.1.2016 ďalšie splátky, tieto uhradila v jej známej výške, pričom už 14.12.2015 vedela, že istinu - úver vo výške 3.600 eur uhradila. Preto sa logicky žalobkyňa musela dozvedieť o tom, že dlh preplatila už v januári 2016, keď začala uhrádzať splátky navyše. Súd sa

nestotožňuje s právnym názorom zástupcu žalobkyne, ktorá na pojednávaní tvrdila, že subjektívna premlčacia doba nemohla žalobkyni ubehnúť, lebo o tom, že úver preplatila sa dozvedela až po porade s právnym zástupcom vo februári 2018. Táto argumentácia s ohľadom na bez subjektívnej premlčacej doby nemôže obstať. Aj z ustálenej rozhodovacej praxe súdov je zrejmé, že rozhodujúci okamih pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby je, kedy sa o vzniku bezdôvodného obohatenia oprávnený dozvie, keď zistí skutkové okolnosti, t. j. sama žalobkyňa platila poštovými poukážkami rovnakú výšku splátok každý mesiac, teda jednoduchým matematickým spočítaním splátok už vedela, že od januára 2016 platí navyše žalovanému, platí nad rámec poskytnutého úveru 3.600 eur, ktorý už uhradila dňa 14.12.2015. Vedela, že žalovaný ako veriteľ, ktorý jej poskytol úver sa bezdôvodne obohatil. Tieto znalosti žalobkyňa mala a z tohto mohla vyvodíť i zodpovednosť žalovaného za bezdôvodné obohatenie. Súd z vyššie uvedených dôvodov žalobu zamietol, pretože žalobkyňa podala žalobu na súd prvej inštancie dňa 16.5.2018, pričom subjektívna premlčacia lehota pri bezdôvodnom obohatení začala plynúť po 14.12.2015 a uplynula v decembri 2017. Tým, že ubehla subjektívna premlčacia lehota a bola vznesená námietka premlčania, nemožno právo na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyni vydať. Súd k úverovej zmluve uvádza, že túto posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa z. č. 129/2010 Z. z. účinnú ku dňu uzatvorenia zmluvy, t. j. ku dňu 26.3.2012, kedy nadobudol účinnosť z. č. 394/2011 Z. z. účinný od 1.12.2011. Úverová zmluva je zmluva spotrebiteľská, na ktorú je potrebné aplikovať zákon o spotrebiteľských úveroch. Súd posudzoval zmluvu podľa tohto zákona, nakoľko žalobkyňa je fyzická osoba, spotrebiteľka a žalovaný je veriteľ, ktorý poskytuje úvery, v danom prípade žalobkyni, ktorá však úver nemala poskytnutý na zárobkovú alebo podnikateľskú činnosť.

Súd posudzoval aj úverovú zmluvu z hľadiska zákonných náležitostí, ktoré musí úverová zmluva obsahovať, aby bola platná. Žalobkyni bol poskytnutý bezúčelový úver a zmluva neobsahuje všetky zákonne predpísané náležitosti upravené v § 9 ods.1 a 2 z. č. 129/2010 Z. z., neobsahuje dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti a rozpis splátok a ani splatnosť jednotlivých splátok. Je v zmluve uvedený len počet splátok 84, zmluva neobsahuje ani termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Súd z dôvodu absencie týchto náležitostí považuje úver za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods.2 cit. zákona).

Pokiaľ žalobkyňa platila splátky úveru po 14.12.2015, platila žalovanému navyše, ktorý získal bezdôvodné obohatenie, pretože prijal splátky bez právneho dôvodu. Súd dospel k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov a splátky po 14.12.2015 mu nepatria. Žalobkyňa bola povinná ako dlžníčka zaplatiť len úver, ktorý jej žalovaný poskytol v čiastke 3.600 eur.

Tak, ako súd uviedol už vyššie, vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, súd žalobu zamietol z dôvodu, že nárok žalobkyne je premlčaný tak, ako uviedol už vyššie v odôvodnení tohto rozsudku.

32. Keďže odvolanie žalovaného nebolo voči výrokom rozsudku súdu prvého stupňa v poradí II., III. a IV., súd sa týmto nezaoberal.

33. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP v spojení s § 262 ods.2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom Okresného súdu Prievidza na odvolací súd - súd II. inštancie, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 355 ods. 1 CSP v spojení s § 362 ods.1 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).